

voor *zijn* natie, strijdt, maar hij moet strijden als deel der groote sociaal-proletarisch voelende, denkende, willende massa, die over de geheele wereld verbreid is. Hij mag niet strijden met het bewust-zijn: Ik wil de proletarische beweging tot *mijn* beweging maken, de revolutie is *mijn* zaak, *mij* moet men volgen — dat is privaat-kapitalisme, dat is burgerlijke ideologie.

De Algemeene Arbeiders-Bond wijst dus in haren strijd volstrekt niet leiders af. Dat zou beteekenen, iedere kracht, iedere begaafdheid, iederen sterkeren wil afwijzen. Dat zou zijn niet socialisme, maar burgerlijk-militair tuchthuis, doodende gelijkmakerij, verwiseling van den levenden mensch met het product van een machine. Het zou ook utopisme zijn, daar wij eerst aan het begin van den strijd en niet aan het einde staan. Integendeel, de A. A. B. zal den proletarischen leiders juist de allergrootste verantwoordelijkheid opleggen. Voorwaarde is slechts, dat uit de organisatie, uit het *stelsel zelf*, de absoluut zekere *controle* over iederen verantwoordelijke volgt. In deze *richting* beweegt zich de radenorganisatie. Zij voert een meedogenloozen strijd tegen diktatuur van enkelen en tegen georganiseerde leidersklieken, die los staan van de bestaansvoorwaarden en behoeften der proletarische massa en met de methodes van kapitalistische winstjagers arbeiden. Zij keert zich zoo scherp mogelijk tegen de *intellectueelen*. Waarbij zij onder intellectueelen die menschen verstaat, die hunne hoogere ontwikkeling er toe gebruiken, het proletariaat tot object en speelbal van hun persoonlijke inbeeldingen en belangen te maken.

e. De A. A. B. en de Diktatuur van het Proletariaat.

De A. A. B. staat zoowel innerlijk als uiterlijk in onoverbrugbare tegenstelling tot de kapitalistische bourgeoisie. Daaruit volgt van zelf, dat hij zich stelt op den bodem der „*Diktatuur van het Proletariaat*”. Verovering dezer diktatuur is zijn naaste politieke doel. Zulk een diktatuur beteekent: *Er bestaat in den strijd om de kommunistische, om de klassenlooze maatschappij geen kompromis tusschen uitbuiters en uitgebuiten, tusschen kapitaal en arbeid. Tot haar verwezenlijking behoort noodzakelijk de uitsluitende macht van het proletariaat over alle politieke en economische instellingen, door middel van de radenorganisatie.*

De duur der diktatuur hangt af van het verdwijnen der oude machten.

De Algemeene Arbeiders Bond (A.A.B.) brandmerkt, waar hij maar

kan, den zwendel der burgerlijke democratie. Zulk een democratie heeft als vooronderstelling economische ongelijkheid.

Het wezen van zulk een (stembiljet)-democratie te verklaren is onnoodig voor proletariërs, die hare werkingen sinds Augustus 1914 in al hare verschrikking hebben gevoeld. Iedere democratie van deze soort is diktatuur der bezittenden. In een tijd nu, waarin alle voorwaarden voor het veroveren der macht van het proletariaat zijn gegeven, d.w.z. waarin het verder bestaan van het kapitalisme alleen door een alle vroegere maten overtreffende uitbuiting, ja alleen door het laten sterven van tallooze miljoenen proletariërs mogelijk is, zullen de uitgebuiten in groeiend aantal den *revolutionairen* strijd tegen de „demokratie” opnemen en niet rusten voor het kapitaal ter aarde ligt. Vrijwillig afdanken zal het nooit, of (zooals in Hongarije) alleen in schijn. Is nu het proletariaat eenmaal de regeerende klasse, dan zal — terwijl tegelijkertijd de opbouw van het communisme plaats heeft — iedere contrarevolutionaire beweging met alle kracht neergehouden moeten worden. Met *geweld*. Al het andere zou zelfmoord zijn. De diktatuur van het proletariaat is onverenigbaar met de vrijheid der bourgeoisie. Daartegen te vechten is of onverstand, goedgemeend dominégeklets, utopisme, of het is directe of indirecte ondersteuning der tegenrevolutie.

Voor den A.A.B. beteekent dit de vanzelfsprekende erkenning der „diktatuur van het proletariaat”, maar ook de principieele weigering van elke soort *arbeidsgemeenschap* met het kapitaal. Het is de erkenning van den proletarischen klassenstrijd *met zijn eigen methodes*.

De politiek, d.w.z. de strijd van zulk een organisatie draagt van het begin af een *proletarisch* klassekarakter. Dat beteekent in de eerste plaats de weigering van alle en iedere soort parlementarisme. Ja, omgekeerd moet worden uitgesproken, dat met het bestaan van zulke bedrijfsorganisaties, ieder parlementarisme noodzakelijk wordt tot sabôtage van den vooruitgang der proletarische revolutie.

Verder is de strijd van den A.A.B. volkomen *internationaal*. Het proletariaat als klasse wordt in zijn handelen bepaald door zijn karakter als internationale Eenheid. Het motief van het internationale staat op de eerste plaats. De A.A.B. stuurt aan op *internationale gemeenschappelijke* (communistische) *maatschappij-huishouding*, dat wil in laatste instantie zeggen: *de menschheid als klassenlooze maatschappij*. Natuurlijk is de strijdwijze van den A.A.B. tot zekere hoogte gebonden aan de voorwaarden van het land, waarin hij strijdt. Hij zal van het begin af aan voortdurend zijn best doen de verbinding te vormen en te versterken tusschen de revolutionaire *raden* der verschillende landen.

f. De Eenheidsorganisatie.

De A.A.B. streeft naar de *eenheidsorganisatie*, d.w.z. naar de volmaakte raden-organisatie, de *Eenheid der radenorganisatie*, de in haar wezen overal gelijke organisatie der op den grondslag der gemeenschappelijke huishouding voortbrengende maatschappij. *De strijd voor dit doel begint geheel concreet met den strijd om revolutionaire comité's van actie*, revolutionaire raden, vertrouwensmannen uit de bedrijven, enz. Daarbij zullen in het begin (afgezien van bijzondere gevallen, zooals b.v. bij de raden der werkeloozen) deze revolutionaire raden tegelijk van politieke en economische natuur zijn. Na de verovering der macht, tijdens de dictatuur van het proletariaat, zullen politieke raden en economische raden gedurende langen tijd gescheiden functies hebben. De A.A.B. zal dan in hoofdzaak den grondslag vormen voor de economische raden. Hij zal evenwel voortdurend werken op den nauwsten samenarbeid van beide, met het in elkaar opgaan als doel. Een doel, dat genaderd wordt met de steeds voortschrijdende verwezenlijking der communistische maatschappij-huishouding als het productiestelsel der menscheid.

Dit is de strijd van den A.A.B. om de eenheidsorganisatie. Hij heeft dus niets te maken met een kunstmatig opgezette Eenheid op grond van „taktische” leuzen en praktische eischen, na welker vervulling het verscheuren en het verval opnieuw beginnen.

Uit dit stellingnemen van den A.A.B., dat noodzakelijk uit zijn wezen als radenorganisatie voortkomt, volgt zijn stelling tegenover alle partijen.

g. A. A. B. en Partij.

De A.A.B. ziet in de partijen historische verschijnselen, die door het voortschrijdende ontwikkelingsproces der proletarische radenorganisatie tot verdwijnen worden gebracht. Hij erkent, dat zonder twijfel tot aan de verwezenlijking der eenheidsorganisatie ook een samenvatting der klassebewuste deelen van het proletariaat in een zuiver politieke organisatie noodzakelijk is. De taak van zulk een politieke *proletarische partij* zal een wisselende zijn. De A.A.B. heeft, van zijn standpunt gezien, geen aanleiding zich met een strijd over wezen en duur van zulk een organisatie in te laten. Hij zal *een verbinding tot gemeenschappelijk handelen* niet afwijzen, wanneer en zoolang zulk een partij haar voornaamste kracht op de ontwikkeling van de radengedachte, de bevordering der bedrijfsorganisatie, de ontwikkeling van het klassebewustzijn van het proletariaat, richt. Wederzijdsche zakelijke kritiek kan daarbij slechts heilzaam zijn.

A.A.B. en Kommunist. Arbeiderspartij van Duitschland (K.A.P.D.).

Een vraag, die eigenlijk niet in het programma van de A.A.B. behoort, maar die op dit oogenblik de gemoederen heftig in beweging brengt, moge hier in het kort voorgesteld worden. Ze betreft de verhouding van den A.A.B. tot de K.A.P.D. Het moge een bijdrage zijn tot verheldering van het probleem. De oplossing der vraag kan alleen de ontwikkeling zelve brengen.

Er zijn fanatiekers in de K.A.P.D. en fanatiekers in den A.A.B. Beide zijn dikwijls de allerbeste kameraden. Beide zijn geheel en al van de gedachte doordrongen, *dat de zelfbewustzijnsontwikkeling van het proletariaat het eigenlijke probleem der revolutie is*. Maar met een soort van heete ijverzucht probeert ieder de „primaire” (eerste) rol van „zijn” organisatie begrijpelijk te maken.

Daarbij is het verklaarbaar, dat *de een* den nadruk legt op het eenmaal komend verdwijnen van *alle* partijen, en *de ander* zegt: „De partij is het hoofd, waartegenover alle andere organisatievormen slechts secundaire beteekenis hebben, en *dus* staat de vraag van de eenheidsorganisatie voor vandaag en morgen nog niet op de agenda.”

Verklaarbaar is ook, dat bij den *afweer* van partij-ontkenners, of omgekeerd van bekenners der partijdictatuur over den A.A.B., dikwijls de uiterste scherpte in een zekere *eenzijdigheid* aan het licht komt. Maar daarvan afgezien, moet in het algemeen gezegd worden: IJverzucht is geen goede raadgever, en op den duur voert zij tot een „engheid” van opvatting, die zich noodzakelijk aan hen, die haar koesteren, wreekt.

Wat is het wezenlijke van den Algemeenen Arbeiders-Bond?

Hij is *bedrijfsorganisatie*, *klasseorganisatie*, begin der radenorganisatie, begin van die zuiver proletarische vorm, die zich in den loop der historische ontwikkeling, in het bijzonder na de overwinning van het proletariaat, in overeenstemming met het productieproces zal verwezenlijken.

In hem groeit organisch het proletariaat als klasse samen. De Bond is zuivere klassenstrijdorganisatie, hij strijdt *ekonomisch en politiek tegelijk*.

Hij strijdt voor de vereeniging van alle arbeiders in de bedrijfsorganisaties. Hij strijdt met de grootste energie voor revolutionaire raden (comité's van actie) en voor hun vereeniging. Hij ziet zijn doel in *de eenheidsorganisatie*, in *de Eenheid der radenorganisatie*, in de verbinding van economische en politieke raden, van voortbrenging en politiek.

Hij moet dit doel propageeren, want het ontspringt noodzakelijk uit zijn wezen, zooals uit een boomwortel de stam en de bladerkroon moeten voortkomen.

En de propaganda voor dit doel *kan* hij niet tot morgen of overmorgen verschuiven. *Daar de bond als levend ding bestaat, is deze propaganda als het ware zijn adem, zonder welken hij niet bestaan kan.*

Uit het karakter van den bond volgt verder, dat hij de scherpste vijand van alle *partijpolitiek* moet zijn. Waarbij onder partijpolitiek te verstaan is, alle soort van *parlementaire* politiek (in den widesten zin), (zie boven).

Den Bond dreigt zeker in zijn ontwikkeling het voortdurend *gevaar*, gedurende flauwe periodes in de revolutie, of ook in en na acties, overstromd te worden door goede strijders maar niet heldere hoofden, om dan tot het zoogenaamde „kleine werk”, praktischen arbeid, en hoe al die mooie woorden heeten, gedrongen te worden en daarmee tot *opportunisme*.

Een *tweede gevaar*, dat uit dezelfde oorzaken volgt, is de vorming van politieke fracties binnen den Bond, of het egoïstische individualisme van enkele districten, plaatsen, bedrijven, groepen. Inplaats van het radenstelsel, een heele zak vol kleine en kleinste centralen, die op elkaar lostrekken. Dus afsplintering, of — in het ergste geval — onmacht tot den strijd.

Een *derde gevaar* is de neiging tot utopisme. Hij heeft zijn altijd klaar „tafeltje dek je”, en dat ten eerste bij *de snelheid* der revolutie, die weinig tijd laat om uit de instinctief juiste handeling tot het volledige begrip te komen; en ten tweede bij *de pijn* der revolutie. Deze pijn goochelt een fata morgana (luchtspiegeling) voor de oogen van de strijders, die zeker het beeld eener *werkelijkheid* is, maar van een nog ver achter haar liggende werkelijkheid.

Wat is de K.A.P.D.?

Ten eerste is zij *geen partij*. (De naam doet niets ter zake).

Een partij in den *ouden zin* moet een parlementaire zijn.

De Spartakusbond, oorspronkelijk niets méér dan een mond, waardoor de klasseschreeuw van het proletariaat uitgilde, werd op het oogenblik, dat hij parlementair werd, een oude partij. Omgekeerd: in het oogenblik waarin de oude partijgedachte weder opdook, volgde slag op slag en in altijd snellere opeenvolging de terugkeer tot iedere soort van parlementair werk.

De K.A.P.D. is geheel en al *een kind der revolutie* en wel van de proletarisch-bewuste revolutie.

Zij is een *zuiver politieke* organisatie. Zij is *geen* radenorganisatie. *Zij kan het niet zijn*, want een radenorganisatie moet in verbinding met het productieproces staan.

Zij kan alleen in den opbouw van haar organisatie een deel der raden-gedachte verwezenlijken, voorzoover deze onherroepelijk afwijzing van het cadaver-centralisme beteekent, en, langzamerhand in den loop der

geschiedenis plaats hebbend — zelfstandig worden van iederen enkeling. Zij *moet* het midden houden tusschen de zoogenaamde dictatuur en de zelfstandigheid van ieder afzonderlijk.

Zij is opgebouwd naar *woondistricten*.

Zij spreekt uit en moet uitspreken in ieder oogenblik *de uiterste, laatste en hoogste* uitdrukking van de revolutionaire situatie. Met woord en daad.

Zij is en moet zijn *de politieke hersens*, het politieke denkorgaan, gespannen tot het hoogste punt.

Zij zal en moet, hetzij met, hetzij zonder den wil der massa's in de bedrijven, haar kennis als *leuze* aanbieden.

Zij moet hard als staal zijn en terstond en zonder genade uit haar rijen alles verwijderen, wat zich tegen de klaarheid en gelijkheid van hare *grondstellingen* verzet.

Haar hoogste doel moet zijn, altijd en ieder oogenblik in volle klaarheid de radengedachte bloot te leggen; met ieder offer *haar verwezenlijking* (b.v. in de bedrijfsorganisaties) te *dienen*. Kortom het eigenlijke probleem der omwenteling altijd en altijd weer van alle stof en vuil te bevrijden, en het geheel zuiver aan allen als lichtend vaandel te toonen.

Het *gevaar* voor de partij is, dat zij weer terugvalt in het wezen eener oude partij.

Zeker geschiedt dat nog niet daardoor, dat een enkele maal een machtsaanmatiging van het bestuur voorkomt. De bouw der partij (b.v. de onmiddellijke terugroeping der bestuursleden) biedt groote zekerheid. Het gevaar wordt eerst dreigend, wanneer een terugval in het parlamentarisme plaats heeft (dat behoeft natuurlijk niet te beteekenen: Gaan in het parlement, maar toont zich ook b.v. in de cellentakatiek, in de deelname aan de wettelijke bedrijfsraden, in het uitgeven van „Open Brieven” zooals die van de V.K.R.D. enz.)

Een verder *gevaar* is de neiging tot de partijdictatuur na de verovering der macht. Nog afgezien van het feit, dat een partijdictatuur alleen al om de reusachtige getallen van het proletariaat voor een eenigszins langeren tijd in West-Europa onmogelijk schijnt, heeft juist na de overwinning de partij *als voornaamste taak*, een partijdictatuur te bestrijden, haar geheele kracht aan de raden te geven, op deze als op de uitdrukking *der klasseorganisatie* te wijzen, en zonder genade toe te slaan, wanneer de zuiverheid der raden verdwijnt, wanneer b.v. *een radenbureaucratie* zou ontstaan. De partij moet altijd alleen middel tot het doel zijn, *hefboom der klasseorganisatie*. Nooit zelf doel.

Dit alles anders dan in Rusland. Maar zoo alleen kan de weg van een partij zijn, zooals de K.A.P.D. is, die het denkmiddelpunt der proletarische *klasseontwikkeling* zijn wil.

Een derde gevaar is de neiging tot de engheid van het zuiver politiek standpunt. Zij voert (zooals in de V.K.P.D.) tot direkte of indirekte gelijkstelling van partij en kommunisme. Wie daaraan vasthoudt, vecht tegen windmolens en het rad der geschiedenis zal hem spoedig genoeg ter aarde werpen.

Wat volgt uit al het voorafgaande? Er volgt ten eerste uit, dat hier twee verschillende organisaties bestaan, A.A.B. en Partij, welke men van beide kanten niet helpt, als men probeert ze onder één hoed te brengen.

Geen kan de ander wegcijferen, zij hebben beide hun noodzakelijkheid.

De Algemeene Arbeiders-Bond kan niet (in zijn groei) in dankbaarheid opzien tot de partij. Hij zal het integendeel altijd *betreuren*, dat hij nog niet alles alleen doen kan. Zijn worstelen naar zelfstandigheid zal niet zwakker, maar sterker worden.

De partij, van den anderen kant, als de meer geconcentreerde vorm, zal zich zelf niet opgeven, omdat eenigen in den Bond dit wenschen, maar zal altijd weer opnieuw op halfheden en zwakheden in den Bond als *wordende* proletarische klasseorganisatie wijzen, en daarmee alleen reeds het bewijs van haar bestaansrecht geven.

Waar de K.A.P. sterk is, of ook maar haar geest, zal ook de Bond sterk zijn.

Nu is het evenwel zeker, dat de Bond, juist als toekomstige Eénheidsorganisatie, als een organiek met de klasseontwikkeling voortschrijdende, als hij eenmaal bestaat, ook zal *blijven*. En dat de partij, op een goed oogenblik na de overwinning, geheel en al voor de zuivere radenorganisatie plaats zal maken. Dat zal wel *heel lang* duren, omdat de revolutie eerst als wereldrevolutie haar doel bereikt, maar het zal toch waarschijnlijk gebeuren.

Daaruit volgt, en dat moge hier gezegd worden, ofschoon het slechts woordenspel is, de *primaire* betekenis der Arbeiders-Bonden. Maar alleen van uit dit hooge theoretische standpunt gezien.

En dat verhindert niet, van de partij uit gezien, en vooral niet, zoolang de zuivere en volkomen proletarische klasseorganisatie nog niet bestaat, zoolang de Bond *geholpen* moet worden (ook wanneer hij zich daartegen verzet, zooals iemand die graag „groot”, „volwassen” wil zijn, zonder het daarom al te wezen), dat verhindert niet, dat men de oogenblikkelijke taak der partij, haar betekenis voor de revolutie, als even belangrijk en met dezelfde kracht te bevorderen aanziet, als die van den Bond. Dus den nadruk legt op de oogenblikkelijke primaire betekenis der partij. Maar zooals gezegd, men moet zich voor elk woordenfanatisme in acht nemen.

Dat deze of gene, die de betekenis van beide organisaties als noodzakelijkheden der revolutie begrepen heeft, aan de eene of aan de andere organisatie meer zijn *hart* geeft, dat is een helaas onvermijdelijke zaak,

die evenwel als zuiver persoonlijke niets meer te beteekenen heeft. Bond en K.A.P.D. zijn wel niet onder één hoed te brengen, *maar zij moeten in één hoofd, als deelen van het geheel der klasserevolutie van het proletariaat, plaats vinden*. En juist het klaarste deel van den Bond zal de noodzakelijkheid van een hulp door zulk een — niet toevallige — *politieke proletarische organisatie* begrijpen. De K.A.P.D. moet van haar kant nog meer dan tot dusverre den Bond met Bondgeest (want dat is de K.A.P.D.Geest) doordringen, *in hem werken*. Zij moet zijn kern zijn, zij juist moet op de Eenheid van den Bond bedacht zijn.

Is het voorafgaande onderzoek gedeeltelijk tot een theoretisch geworden, omdat dit hier niet anders mogelijk was, zoo is de *praktische* gevolgtrekking: IJverzucht en naijver, het zoogenaamde persoonlijk gemier, moet verdwijnen. *Het moet een overweldigende wedkamp om de bereiking van het gelijke groote doel worden*.

Het hoekpunt der heele zaak blijft: Sinds de A.A.B. (als Bond van Bedrijfsorganisaties) bestaat, wordt parlementarisme van iedere soort tot voortdurend ergere sabotage der revolutie.

Met deze erkenning zal de wedkamp zelf, en dus ook het dispuut tusschen de twee organisaties *niet verdwijnen*. Die zullen nu eerst recht beginnen. En dat is goed zoo. Zij zullen zich duidelijk op internationale schaal toonen in den strijd tusschen Partij- en „Vakvereenigings-Internationale”. Tot stilstand zullen zij, *ja kunnen zij eerst komen*, met de oplossing van al deze problemen, de volkomen vernietiging van het kapitalisme.

h. Eerste taak van den A. A. B.

De Algemeene Arbeiders-Bond wil voorvechter zijn en drager der sociale gedachte; niet met *woorden*, maar met *daeden*. Bij zijn van alle andere organisaties verschillend karakter als klasseorganisatie van onvervalschten stempel, is de strijd om zijn bestaan en uitbreiding alleen reeds een voortdurende proletarische daad. Hij ziet revolutie niet in de kritiek alleen en de nurksche ontkenning. Voor hem is revolutie de ononderbroken strijd om de economische omwenteling en om de verandering der geesten; een meedoogenlooze klassenstrijd, die zonder compromissen, tegen alle reformisme en opportunisme gevoerd worden moet. Met de uiterste energie bestrijdt hij de vervalsching van de raden-gedachte, zooals die b.v. in de wettelijke bedrijfsraden voor den dag komt. Zulk een vervalsching beschouwt hij als een schanddaad van eerlooze partijkliken. De drijfveer tot zulk een handelwijze ligt, bewust of onbewust, in de vrees der „leiders” door de revolutionair-proletarische ontwikkeling der werkelijke raden onttroond te worden.

De A.A.B. is geen ondersteuningskas en geen levensverzekering. Natuurlijk oefent hij met al zijn krachten in elk afzonderlijk geval *solidariteit in den strijd* (door strijdgelden die hij telkens voor een bepaalden strijd opbrengt). Hij groeit in en met de massa-acties.

Met inachtname van de telkens voorkomende politieke situatie tracht hij gedeeltelijke stakingen en massastakingen te weeg te brengen, hun politieke richting te geven.

Hij dringt altijd weer opnieuw aan op *solidariteit tusschen werkenden en werkeloozen*.

In de bedrijven zelf, onder de massa's, laat hij zich aan de voortdurende politieke en maatschappelijke scholing der massa's gelegen zijn. Onafgebroken propaganda voor het communisme. Bedrijfsvergaderingen, die bij tegenstand „vanboven” door hem zelf voortdurend worden bijeengeroepen. Politieke discussies. Deelname aan alle vraagstukken en ondernemingen, die op praktischen, wetenschappelijken of artistieken weg een revolutionair-praktische gedachtenwereld dienen, en veel meer zulke dingen behooren tot zijn taak. Met één woord: de revolutie in het bedrijf; de revolutie in het algemeen.

Zijn allersterkste kracht evenwel zal de A.A.B. ontwikkelen met woord en daad, in de propaganda tot doorvoering der verkiezing van revolutionaire raden, revolutionaire comité's van actie. Een der talrijke manifesten voor dit doel moge hier plaats vinden. Het werd uitgegeven ten tijde van den opmarsch der Russen naar Warschau.

„Arbeiders! Kameraden!

Wie heeft u *in de verschrikking van den oorlog gejaagd? Uw besturen!* Wie heeft u dan honderd maal *verraden* en het einde der verschrikking *verschoven? Uw besturen!*

Wie heeft bij het begin der revolutie *het verbond met Rusland verhard? Uw besturen!*

Wie heeft de arbeidersraden, die eens bestonden, verlaagd; *de ontwikkeling der raden gesaboteerd*, den witten terreur geproklameerd, den arbeider tegen den arbeider opgehitst? *Uw besturen!*

Wie heeft in Maart het vreeselijk *verraad* van uw broeders in het Roergebied begaan? *Uw besturen!*

Wie is schuld aan het *mislukken van den boykot* tegen Hongarije, tegen Polen? *Uw besturen!*

Wie predikt u *misdadige neutraliteit*, terwijl de Russen aan de grenzen staan? *Uw besturen!*

Wie zegt dat gij niet rijp zijt? Wie bedriegt u over de rijpheid der politieke situatie? Wie verwacht u met *den zwendel der wettelijke raden*, met *den zwendel van het parlementarisme?* Uw besturen!

Wie is schuld aan het mislukken der groote stakingen *in Frankrijk, in Engeland en in Italië?* Besturen!

Arbeiders! Kameraden!

Dit alles langer te dulden is een misdadig tegen de revolutie. Het zou, wanneer dit zoo verder ging, het einde der revolutie beteekenen, de zegepraal voor het kapitaal!

Komt te rechter tijd tot bezinning!

Gij moet uw eigen revolutionaire organen scheppen.

Deze organen moeten *onafhankelijk* zijn. Zij moeten ten nauwste *met u en uw behoeften verbonden zijn en verbonden blijven.*

Zij moeten met het vertrouwen van het proletariaat de *leiding* van het proletariaat in handen nemen.

Want de revolutie is de dringendste aangelegenheid van het proletariaat. Zij is overeenstemming met de behoefte van het proletarische leven: Zonder haar zullen verdere millioenen ellendig te gronde gaan. Maar de parasieten onzer besturen zullen leven. Daarom op voor de schepping van revolutionaire comité's van actie.

Met alle kracht en altijd opnieuw moet in de bedrijven op hunne verkiezing worden aangedrongen. De grootbedrijven zullen op iedere 1000 éénen kiezen. De kleinbedrijven tot 500 één, die dan — samengevat — een overeenkomstig aantal naar de algemeene vergadering zenden.

Natuurlijk behooren de raden der *werkeloozen* in deze algemeene vergadering.

Maar niet er in hooren de „wettelijke” raden, tenzij zij gebroken hebben met hun „wettelijke” benoeming en in *nieuwe verkiezingen* het vertrouwen hebben gewonnen.

Maar met de verkiezingen alleen zijn wij er niet.

Het moet vermeden worden, dat de verkiezingen en de verkiezingspropaganda er toe dienen het proletariaat af te leiden van andere revolutionaire noodzakelijkheden van het oogenblik. Daarom moeten in elke plaats, in elk district *de raden samengevat worden om als aktieve factor op het politieke tooneel mee te werken*; ook wanneer zij nog niet de geheele arbeidersmassa vertegenwoordigen. *De Arbeidersbond van zijn kant zal daarin als gesloten fractie vertegenwoordigd zijn.*

Intusschen mag niet een oogenblik verloren gaan om altijd weer opnieuw in de nog teruggebleven bedrijven door te dringen, de verkiezingen door te zetten. *Op die wijze zal de algemeene vergadering der raden van een plaats, van een district zich voortdurend uitbreiden, versterken, machtiger worden.* Zij zal met alle kracht er aan werken politieke klaarheid te verbreiden, en de revolutie in de bedrijven, in de massa's te dragen. Zij kan dit; want zij is een levend deel dezer massa's. De raden

hebben dezelfde zorgen, zij dragen hetzelfde lijden als de massa's.

Zij zullen in staat zijn de besturen met hunne egoïstische belangen ten slotte ter neer te slaan.

Een nog verdere taak is de *samenvatting aller raden in het congres der duitsche arbeidersraden*. Ook dat zal komen. Maar beslissend is, dat de vorming van dit congres niet een middel voor de besturen wordt, de revolutionaire kracht te dempen, af te leiden.

Vanuit alle districten moet uit iedere samenvatting der raden, in voortgaande stijging het zelfstandig worden der massa's door de terzijdestelling uwer besturen duidelijk worden.

Zoo alleen dient gij den vooruitgang der revolutie!

Arbeiders! Kameraden! Uw doel is de sociale gemeenschap, de zelfregeering van het proletariaat.

Hier is de weg! Aan het werk!

De A.A.B. richt al zijn krachten dáárheen, dat met de overwinning, d.w.z. met de verovering der macht door het proletariaat, de *dictatuur der klasse beginnen kan* en niet de dictatuur eener partij, d.w.z. van partijleiders.

Het gevaar van zulk een „partijdictatuur” is in Duitschland, in West-Europa zoo goed als uitgesloten. Want de geheele macht zal hier bezwaarlijk veroverd worden, voordat de meerderheid van het proletariaat tot bewuste communisten geworden is. Maar zelfs al zou een partijdictatuur de overwinning behalen, zij zou zich zonder den wil der meerderheid van het proletariaat niet kunnen houden, daar men het geheele proletariaat zal moeten wapenen en zich voor langeren tijd niet zou kunnen beperken tot een kleine gewapende partijgarde.

De verhouding van *partij* en *klasse* zal hier dicht tot aan het punt moeten naderen, waarop zij samenvallen, voordat de volkomen overwinning behaald kan worden.

Na het veroveren der macht wordt de A.A.B. het wezenlijkste gedeelte der proletarische dictatuur. Op hem zal de totale radenorganisatie zich *beginnen* op te bouwen.

i. Algemeene Arbeidersbond en Vakverenigingen.

Uit wezen en vorm van den A.A.B., uit zijn absolute tegenstelling tot het vakverenigingsstelsel als geheel volgt zijn strijd tegen de vakverenigingen. Hij ziet in hen — in de tegenwoordige periode — de eigenlijke dragers der tegenrevolutie. Zij zijn — tegen hun dikwijls zoo geheeten neutraliteit in — tot politieke machten van den eersten rang geworden. De A.A.B. ziet in het leiden van alle revolutionaire energieën

tot een zoogenaamde vakverenigingsrevolutie den volkomen ondergang der revolutie gedurende langen tijd. Hij ziet in de juiste oplossing van dit vraagstuk de *zaak die over het lot der revolutie in Duitschland, ja in West-Europa, beslist*.

Deze oplossing kan slechts luiden: *spoedige en meedoogenlooze vernietiging der vakverenigingen*.

De meest gevorderde gedeelten van het proletariaat in Duitschland waren aan het eind van 1919 aan dit inzicht zeer nabij. Een besluit der algemeene vergadering der arbeidersraden van 18 December 1919 zegt:

„De algemeene vergadering der arbeidersraden van Groot-Berlijn van 18—12—19 ziet in de revolutionaire bedrijfsorganisaties — zonder principieel vóór of tegen de vrije vakverenigingen of bedrijfsorganisaties stelling te nemen — een klassenstrijdorganisatie van revolutionaire arbeiders.

De algemeene vergadering van arbeidersraden roept daarom de functionarissen der bedrijven op, bestaande besluiten, die toch behooren tot de vrije vakverenigingseischen, zóó te veranderen, dat het lidmaatschap bij de vrije vakvereniging of bij de revolutionaire bedrijfsorganisaties wordt vrijgesteld”.

Leiderspolitiek boven, gebrek aan vastheid van klassebewustzijn beneden, versterkt door de schijnbare eb der groote revolutionaire golven en daarmee samengaande versterking van het kapitalisme, leidden af van dezen weg. Men besloot aan de zijde der oppositie (die vooral in den linker-vleugel der U.S.P. (onafhankelijken) en in den Spartakusbond belichaamd was) tot een nieuwe, een opportunistische taktiek. De leuzen werden nu: Hervorming der vakverenigingen, revolutioneering van binnen uit. Deze leuze heeft onder medewerking der Exekutieve der derde Internationale tot de taktiek der zoogenaamde *cellenvorming* in de vakverenigingen geleid.

k. De taktiek der cellenvorming.

Wat beteekent deze taktiek? De stelling van het tweede congres der derde Internationale zegt: „Met het oog op het binnenstroomen van geweldige arbeidersmassa's in de vakverenigingen, met het oog op het objectief-revolutionair karakter van den economischen strijd, dien deze massa's in tegenstelling tot hun bureaucratie voeren, *moeten de communisten in alle landen in de vakverenigingen treden*, om uit hen bewuste strijdorganen voor de omverwerping van het kapitalisme en voor het communisme te maken. *Wij moeten het initiatief nemen tot de vorming van vakverenigingen, waar deze nog niet bestaan*”.

Dus: *In de vakverenigingen*. Niet vernietigen, niet splijten, maar

van binnen uit revolutioneeren. De oude leiding moet verdwijnen, de niet-communisten moeten door communisten vervangen worden! Deze „moeten er naar streven, zoo veel mogelijk een eenheid tusschen de vakvereeningen en de communistische partij te vormen, *de vakvereeningen onder de werkelijke leiding der partij*, als voorhoede der revolutie, *te brengen*. Tot dit doel moeten de communisten overal in de vakvereeningen en bedrijfsraden *communistische frakties* vormen, met wier hulp zij de macht over de vakvereeningen krijgen en hen leiden”.

Verder moet er naar gestreefd worden, dat de samenvatting der vakvereeningen in de „roode” *Vakvereenigings-Internationale* plaats heeft, zonder dat aanvankelijk het toebehooren tot de contrarevolutionaire vakvereeningen vrijwillig wordt opgegeven. — Zien wij op deze plaats er van af, de beweegredenen tot de Stellingen na te gaan en de in haar aan den dag tredende gelijkstelling van het russische en het duitse vakvereenigingswezen, — dan blijft het volgende te zeggen: Ten eerste wijst de A.A.B. op grond van zijn in de verhoudingen gewortelde radikaal-proletarische beginselen een politiek af, die gekarakteriseerd wordt door het woord van dien vertegenwoordiger van het Moskousche Executief-Comité, die het meest tot de doorvoering van deze taktiek heeft bijgedragen. Radek zegt: „Ongeveer vier miljoen nieuwe vakvereenigingsleden sinds de Novemberrevolutie, dat is een antwoord der massa's op de vraag naar de noodzakelijkheid der vakvereeningen, dat geen revolutionair mag over het hoofd zien.”

In waarheid zijn die vier miljoen niet een bewijs voor de noodzakelijkheid der vakvereeningen, maar hun lid-woorden bewijst, dat zij nog niet helder het contrarevolutionaire stelsel der vakvereeningen hebben begrepen. En omgekeerd eischte juist het feit van minstens *tien miljoen ongeorganiseerden* de vorming van een organisatie, die weet te verhinderen, dat zij aan de vernietigende werking der vakvereeningen worden blootgesteld.

De taktiek der cellenvorming verlaat den bodem eener principieele politiek, principieel daarin dat zij alleen de belangen van de proletarische klasse-ontwikkeling dient.

Het karakteristieke van haar wezen is: „Het bedrog der massa is de hefboom der massa-beweging”.

Is dit het eerste, zoo beteekent verder deze taktiek de principieele erkenning van de noodzakelijkheid der vakvereeningen in het algemeen. Dus de erkenning van een organisatie, die geheel en al is ingericht op het knevelen der arbeidersklasse door een reusachtige, voortdurend op haar eigen bestaan bedachte leidersbureaucratie. Want daardoor dat door revolutioneering van binnen uit de oude bureaucratie

ten gunste van communisten wordt verwijderd, *wordt immers niets wezenlijks veranderd*, niets dat den geheelen bouw van deze instellingen van den grond af zou omkeeren. Alleen een verandering aan de spits vindt plaats. De kneveling van het proletariaat volgt nu verder door een kommunistische bureaucratie. Zij zou de allerslechtste partij-diktatuur beteekenen en meer dan elk ander ding de ontwikkeling tot *diktatuur der klasse* verhinderen. Wij behoeven er ons dus in het geheel niet mee bezig te houden, dat deze stellingen de onderschikking der vakbeweging onder de partij (d.w.z. onder de partijleiders) eischen. Het spreekt vanzelf dat de A. A. B. zulk een partijpolitiek afwijst. Deze taktiek, die van den eenen kant de vakvereeningen voor gevaarlijker verklaart dan de Orgesch, eischt aan den anderen kant dat de massa's ze niet verlaten. Dat is dezelfde taktiek, die zegt: Wij gaan in het parlement om de nutteleloosheid van het parlement te bewijzen. Men moet terstond den juisten weg gaan en niet eerst de massa's in verwarring brengen en van het wezenlijke afwenden. Maar meer nog. De vakvereeningen treffen natuurlijk afweermatregelen. Vervullen dus de cellen hun plicht, d.w.z. handelen zij tegen de statuten, dan zal men ze uitsluiten.

Zulke uitsluitingen hebben nu in groot aantal plaats, zooals b.v. in den metaalbewerkers- en bouwarbeidersbond. Dat zal zoo voortgaan. Wannner de V.K.P.D. daarover een eindeloos geschreeuw aanheft, en raast over splitsing der vakvereeningen door de *anderen*, dan moet men de S.P.D. en U.S.P. menschen niet gelooven als zij terugschreeuwen: „Nee, de Moskouers willen splitsen”, maar men moet weten dat dit geschreeuw van de V.K.P.D. het geschreeuw van leiders is, die inderdaad het behoud der vakvereeningen willen, alleen met hunne waarde personen als nieuwe leiders. Het is het geschreeuw van bedrogen bedriegers.

En wat moet er na zulke uitsluitingen en afsplinteringen van enkele deelen der vakvereeningen plaats hebben? Samenvatting *van deelen van beroepsvereeningen* in de roode vakvereenigingsinternationale? Dat zou zijn niet een vooruitgang in den zin der revolutie, maar eerder een teruggang.

Men zet hier alles op één kaart, en dat nog wel op een partijkaart.

De eenige *positieve* eisch van deze taktiek is:

Omvorming der vakvereeningen in industrieverbonden.

Wanneer en waaruit moeten deze gevormd worden? Zeker zullen industrieverbonden noodig zijn in het proces van den communistischen opbouw. Maar zulke industrieverbonden met proletarisch karakter kunnen slechts te voorschijn treden uit en vastgeankerd zijn op den grondslag van bedrijfsorganisaties (evenals dit in Rusland was, door

den oorlog onderbroken werd en nu opnieuw wordt opgebouwd). Maar *uit de bestaande beroepsverenigingen*, of nog wel uit de afgescheiden gedeelten daarvan industrieverbonden te maken, is niets dan een zeer diktatoriale samenvoeging van 52 contrarevolutionaire stukken tot 14, die dan niets anders zijn dan de oude, nu alleen nog versterkte contrarevolutionaire bouw.

Het blijven organen tot kneveling der massa, instellingen tot instandhouding van een parasiteerende (als privaat-ondernemers handelende) leidersbureaukratie. Kortom, dezelfde oude vakverenigingen, met het eenige onderscheid, dat hun bureaukratie de revolutionaire frase wat beter wist te gebruiken. De oude firma met nieuw geschilderd uithangbord. Niets is er gewonnen voor het proletariaat als klasse, alles voor advokaten, baantjesjagers, parlamentsleden. Daarmede ontpopt zich deze strijd in laatste instantie als een brutale strijd tusschen egoïste, naar macht dorstende leiders om posten en baantjes. En wanneer wij hooren, dat dit verwijt van den kant der sociaal-patriottische leiders en niet minder van dien der communistische wordt geuit, dan is het duidelijk dat men aan beide zijden gelijk heeft. Beiden strijden voor de „diktatuur der leiders”. De statuten der organisaties van beiden bewijzen dit ten duidelijkste. De vangst der massa's, ten eerste om zichzelf met behulp der massa's in het leven te houden, en dan om steeds massa's te hebben, die men naar believen aandrijven en terughouden, d.w.z. regeeren kan.

De A.A.B. loochent natuurlijk niet, dat door de taktiek der cellenvorming iets bereikt wordt. Zulk een werk zal ten eerste een geweldig spektakel teweegbrengen. Maar zij is niet de juiste taktiek, die aan de eischen der proletarische revolutie in West-Europa beantwoordt. Zij beteekent een omweg, zij wekt illusies. Een geweldige kracht wordt in de verkeerde richting verspild. Verlangen de „massa's” nog niets meer dan strijd om hooger loon enz., dan moeten zij door een waarlijk klassebewuste massa, door haar voorbeeld met communistischen geest worden vervuld. Deze is de eerste eisch voor de mogelijkheid eener communistische maatschappij. Wie zijne politieke rechten verkoopt voor ondersteuning of levensverzekering, die is onrijp of een verrader van zijn klasse. Het communisme komt niet, ook wanneer de voorwaarden ervoor aanwezig zijn, als de proletariërs niet willen. Om het te willen moeten zij klaarbewust zijn. Tot deze klaarheid behoort het inzicht in de noodzakelijkheid der vernietiging der vakverenigingen 1).

1) Hier volgt in het oorspronkelijk een hoofdstuk over de A. A. B. en de wettelijke „bedrijfsraden”, waarin de derde Internationale ook cellen wil vormen. Daar deze wettelijke „raden” alleen nog in Duitschland bestaan, laten wij dit

1. Algemeene Arbeiders Bond en syndicalisme.

De verhouding van den A.A.B. tot de *syndikalistische* vakverenigingen is een wezenlijk andere als tot de zoogenaamde „vrije vakverenigingen”. Hij keert zich met alle kracht tegen de leugenachtige ophitsing der leden van centrale bonden, die zij sinds tientallen van jaren bedrijven, en waarmee zij o.a. zochten te bereiken, dat alleen het woord „syndikalist” met saboteur, verrader der arbeidersbeweging werd gelijkgesteld. Wij gaan niet in op de geschiedenis van het syndicalisme, op den strijd tusschen Marx en Bakunin, ook niet hierop, hoe het kwam dat het syndicalisme in de romaansche landen zeer vele, in Duitschland zeer weinig aanhangers vond. Maar dit moet gezegd worden, en oorlog en revolutie hebben het bewezen: Het syndicalisme heeft groote verdiensten voor de ontwikkeling der arbeidersbeweging, groote verdiensten vooral door het nadruk leggen op de bijzondere taak der *proletarische klassebeweging*.

Met kracht en taaigheid heeft het den strijd gevoerd tegen het kadavercentralisme der vrije vakverenigingen, dat het zelf-denken en het zelfdoen der leden doodde en ze tot doode contributiebetalers verlaagde. Met energie verzette het zich altijd en altijd weer tegen alle leidersklieken-politiek; en liep storm tegen het parlementarisme. Het is niet moede geworden de idee der *algemeene staking* te propageeren, de *direkte actie*. — De vroeger syndikalistische idee der *sabotage* als een hulpmiddel in den strijd is eveneens gemeengoed der proletariërs geworden na den oorlog.

Daarnevens legden de syndikalistten met recht den nadruk op het socialisme als een *geestelijke* beweging.

Tegenover deze groote verdiensten moet intusschen ook vastgesteld worden, dat de syndikalistische theorie nooit een gelijk principieel karakter had en altijd op verschillende wijzen werd gepropageerd. Tengevolge daarvan lijdt het onder heillooze verwarringen. Zoo is het altijd nog doortrokken met kleinburgerlijk-zedelijke voorstellingen over *pacifisme*, over revolutie zonder geweld. Het dacht en denkt ook dikwijls onhistorisch. En daardoor ging de scherpte van het propageeren van den meedoogenloozen klassenstrijd dikwijls verloren. Zoo werkte het alleen met zedelijke verontwaardiging en met het propageeren van het socialistisch einddoel in tijden, waarin het er op aan kwam den *weg* naar het doel te toonen, den *weg* ook tot de *mogelijk-making* der idee van de algemeene werkstaking enz.

hoofdstuk hier weg. Het spreekt van zelf dat de A. A. B. tegen die wettelijke raden is. Mochten er in de toekomst ook in ons land zulke monsters door de regeering gevormd worden, dan kunnen wij op dit hoofdstuk terugkomen.

(Noot v. d. Vert.).

Met zulke zwakheden worstelt het syndikalisme tot op dit oogenblik. Maar zonder twijfel is ook aan hem de ontwikkeling niet spoorloos voorbijgegaan. Het bevindt zich juist op dit oogenblik, bij zijn besluit om aan het congres der derde Internationale deel te nemen, in een nieuwe omvorming; het zal zich van nog meerdere slakken bevrijden, die het als natuurlijke erfenis van vroegeren strijd met zich brengt, en die niet op één dag kunnen worden afgestooten.

Daaruit volgt ook de dikwijls zoo groote afstand tusschen syndikalistische theoretici en de praktijk der leden. De A.A.B., als jong kind der revolutie, door geen overlevering, door geen verleden bezwaard, zal den weg wijzend vooraangaan. In hoofdzaak zal hij critisch, behalve op het reeds genoemde, op de volgende drie punten wijzen:

1. De syndikalisten zijn nog niet diep genoeg in het wezen der raden-gedachte doorgedrongen.

Zij hebben haar noch grondig begrepen als historisch *worden*, noch als organisatie*vorm*.

Zij kwellen zich nog vergeefs met kleinburgerlijke opvattingen over federalisme—centralisme. De A.A.B. is de praktische oplossing.

2. De syndikalisten verwisselden dikwijls den partij-politiek strijd met de politiek strijd in het algemeen. Zij zijn niet helder over de *noodzakelijke* verovering der politieke macht en de *overgangsvormen* van de diktatuur van het proletariaat af tot in de communistische maatschappij.

3. Een verdere fout is het vasthouden aan de *beroepsorganisatie*. Het spreekt van zelf, dat de periode der diktatuur van het proletariaat ook bepaalde eischen stelt aan de verschillende beroepen, die alleen deze beroepen aangaan. Maar deze beroepen moeten vast ingevoegd zijn in grootere industrieverbonden, die van hun kant weer op bedrijfsorganisaties rusten (op bedrijfsorganisaties, die *allen* omvatten). De syndikalisten wijzen de bedrijfsorganisatie niet rechtuit af, maar zij houden taai aan de *beroepsorganisatie* (vakvereniging) vast.

Zonder het te erkennen hangen zij nog altijd aan het *kleinbedrijf* en daarmee aan de zuiver handwerksgewijze verdeling der arbeiders. De ontwikkeling der groot-industrie, die zij noch verhinderen, noch loochenen kunnen, boezemt hun schrik in — zij kunnen blijkbaar maar niet wennen aan deze historische ontwikkeling.

Of in den loop der ontwikkeling spoedig een vastere, nauwere verbinding tusschen A.A.B. en syndikalisten zal plaats hebben, zal afhangen van de verdere ontwikkeling der syndikalisten tot de beginselen van den A.A.B.

ALGEMEENE ARBEIDERS-BOND EN DERDE INTERNATIONALE.

De verhouding van den A.A.B. tot de derde Internationale volgt uit zijn program, uit zijn geheele opvatting.

Hij staat precies als tot de vakverenigingen, de wettelijke bedrijfsraden, de leiderspartijen enz. in principieele en scherpste tegenstelling tot de *tweede* Internationale. Hij ziet in de tweede Internationale nog slechts een coulisse van het kapitaal.

Het doel van de A.A.B. is de radeninternationale. Dat zal zijn eerst een internationale der proletarische klasse; ten slotte het internationale stelsel der klassenlooze maatschappij.

Deze radeninternationale is niet van vandaag op morgen gereed. De weg naar haar is een *geschiedkundig proces*; een op en neder met overwinning en nederlagen. De A.A.B. moet naar de richtlijnen van zijn proletarisch-revolutionaire politiek voortdurend om de *nadering* tot dat doel, om de *verwezenlijking* van dat doel *vechten*.

In het proces der wereldrevolutie is het het meest gevorderde deel van het *russische* proletariaat gelukt, de staatsmacht te veroveren. Dit gelukte door de hulp van een groote revolutionaire boerenmassa. Door deze overwinning is Rusland nog geen *kommunistische* staat geworden. Of het dat wordt, hangt af van den vooruitgang der wereldrevolutie, van de ondersteuning van Rusland door het proletariaat der wereld, en in de eerste plaats door het Duitse proletariaat.

Maar Sovjet-Rusland is door zijn bestaan alleen, daardoor dat het als gemeenschappelijk eigendom der proletariërs uitgeschakeld is uit de rekening van het kapitalistische imperialisme, de reusachtigste tegenstander van het wereldkapitalisme, de doorn in het vleesch van de uitbuitersbende. Zijn beteekenis voor den vooruitgang der wereldrevolutie is geweldig en boven allen twijfel verheven 1).

Door het bestaan van Sovjet-Rusland heeft het wereldproletariaat voor het eerst een reusachtige positieve *buitenlandsch-politieke taak*.

1) Dat de beteekenis der Russische revolutie voor de wereldrevolutie zich sinds dit geschreven werd langzaam wijzigt, nu de Soviet-Regeering door den nood gedwongen is, het kapitalisme gedeeltelijk weer op te bouwen, daarop heb ik reeds in een noot op blz. 4 gewezen. — Ik laat ook hier den tekst onveranderd, omdat de wezenlijke inhoud niet door de wijziging der Russische staatkunde wordt geraakt, zoolang de Soviet-Regeering zich nog als overwegend communistisch handhaaft en niet door haar maatregelen tot een overwegend kapitalistische wordt. — In welke richting Rusland zich zal ontwikkelen, hangt van het West-Europeesche proletariaat af.

Proletarische sympathie voor Rusland beteekent strijd voor Sovjet-Rusland; niet alleen met woorden, maar vóór alles met daden.

Dit feit kan niet de kritiek op de politiek van den Russischen staat afsnijden. Maar er ligt een afgrond tusschen een kritiek, die opgroeit uit het begrijpen van de voorwaarden van den strijd in Rusland, en die kritiek, die van uit andere, b.v. West-Europeesche verhoudingen dat wat in Rusland noodzakelijk is, beschimpt en daardoor de internationale solidariteit verlamt. Geheel afgezien daarvan dat deze laatste kritiek aan de kapitalisten de wapens levert.

Zulk een kritiek is in het beste geval die van utopistische droomers, die de hardheid der werkelijkheid niet verdragen kunnen; in het andere geval evenwel die van vijanden. Onder zulk een kritiek behoort de volgende uit de „Communist” te Dresden:

„De apostelen en vaders der derde Internationale hebben in hun eigen land er een idee van gegeven, hoe men de vrijheidlievende bewegingen van een onderdrukt volk er onder houdt. Radenmaatschappij? Luxe. Overigens terreur, brutale partijterreur. Niet tegen tot de witte garden behorende opstandelingen, neen, de terreur der gevangenis, van den honger, het concentratiekamp, en van den openlijken en verborgen moord — deze terreur treft hoofdzakelijk arbeiders.”

In zulk een kritiek ligt de eisch aan de bolsjewieken om af te danken. Dat beteekent evenwel Rusland opnieuw aan het kapitalisme uitleveren.

Nu heeft Soviet-Rusland na zijn overwinning den grondslag gelegd tot een derde Internationale. Na een tijd van gisting heeft zich deze derde Internationale in de stellingen van het tweede congres bepaalde richtsnoeren gegeven over taktiek.

Zonder twijfel was de samenstelling van het congres onvolkomen en de meerderheid der afgevaardigden — ten minste voor zoover West-Europa in aanmerking komt — vertegenwoordigde niet het proletarisch willen der strijdende massa's. Dat volgt alleen al uit een beschouwing van de wanverhouding tusschen de strijd lust der proletariërs bij den Kapp-Putsch, bij het Russische offensief enz. en de remmende leuzen der leiders.

De door dit tweede congres aangenomen stellingen zijn waarschijnlijk op den volgenden grondslag ontstaan:

1. En dit is het hoofdpunt: De Russische staatspolitici, die direkt of indirekt identiek (één) zijn met de Russische vertegenwoordigers in de derde Internationale, geloofden alleen door deze taktiek het bestaan van Soviet-Rusland op den duur te kunnen redden.

2. De Russische ervaring werd algemeen gemaakt.

3. Het meerendeel der afgevaardigden was verkeerd ingelicht over

de partij- en revolutie-verhoudingen der andere landen, in het bijzonder van Duitschland.

4. Er ontbrak een principieele oppositie.

De A.A.B. wijst de zoo ontstane stellingen af. In het bijzonder wijst hij op het centralisme in den geest van het cadavercentralisme, de stellingen over het parlementarisme, over de vakvereenigingen, de bedrijfsraden enz. Hij ziet in de doorvoering dezer stellingen in West-Europa de bevordering van het meest onheilvolle opportunisme, dat niet alleen voor West-Europa zelf, maar ook voor Rusland de grootste gevaren voor den vooruitgang der revolutie in zich draagt.

Uit deze principieele afwijzing volgt vanzelf, dat de A.A.B. zich niet kan aansluiten bij de Internationale, zooals zij op het oogenblik is. Hij moet strijden om de met zijne beginselen overeenkomende Internationale te scheppen. Dat verhindert hem niet Rusland voortdurend actieve hulp te verleen; dat heft ook niet den plicht der derde Internationale op, hem (den A.A.B.) op grond van zijn program te erkennen. De A.A.B. heeft steeds met volkomen duidelijkheid verklaard, dat hij — of met of zonder den wil van het tegenwoordige Executief-Comité — tot de communistische Internationale behoort.

Hij ziet in het tegenwoordig Executief Comité en zijn statuten een historisch produkt, dat binnen korten of langen tijd in den storm der geschiedenis een anderen vorm zal aannemen. Dat dit geschiedt, daartoe zal de Bond zijn deel bijdragen. Tot de vraag of hij langs dezen weg (evenals de K.A.P.) als „sympathiseerende” organisatie zich bij de derde Internationale zal aansluiten, is tot nu toe alleen door enkele leden stelling genomen.

Deze vraag wordt nog in het bijzonder op den achtergrond gedrongen, omdat een andere vraag zich begint te vertoonen voor den opbouw der derde Internationale:

De vorming van een „roode Vakvereenigingsinternationale”.

De naam kan niet afschrikken. Zeker is de A.A.B. in de eerste plaats klassenstrijdorganisatie, maar hij wordt later de grondslag van den kommunistischen opbouw der maatschappij. Hij zal drijven naar de eenheid van economische en politieke raden.

Evenmin kunnen het uitgangspunt en de motieven afschrikken tegen stichting dezer vakvereenigingsinternationale. De derde Internationale wil een centrum hebben voor hare vakvereenigingstaktiek, een tegenwicht tegen de Amsterdamsche vakvereenigingsinternationale. Zij is er natuurlijk ook op uit, deze roode Internationale van het begin af afhankelijk te maken van de Partij-Internationale.

Op het congres in Juli 1921, waaraan ook de syndikalistten aller

landen hebben besloten deel te nemen (daaronder de amerikaansche I.W.W. en de engelsche Shop-Stewards) en waarop natuurlijk ook oude vakvereenigingsmannen zullen verschijnen, aan den anderen kant evenwel de revolutionaire russische vakvereenigingen, zullen zware gevechten worden uitgevochten.

De A.A.B. zal daar met alle kracht er voor strijden, *dat deze roode Vakvereenigingsinternationale niet een partij-instelling wordt*. Zijn doel zal daar een dergelijk zijn, als zich vertoont in zijn verhouding tot de partij, tot de politieke organisatie in het algemeen. Hij erkent in het tegenwoordig stadium de noodzakelijkheid eener politieke organisatie, en dus hier de noodzakelijkheid eener derde partij-Internationale (al zal die anders moeten zijn dan de tegenwoordige). Maar hij gaat stap voor stap en vastberaden op zijn doel aan : Eenheidsorganisatie, Raden-Internationale.

Van de besluiten van het congres zal het afhangen, of de A.A.B. in de roode vakvereenigings-Internationale zelf zijn strijd verder kan voeren. Voor het geval dat dit niet mogelijk zou blijken, zal hij er buiten in gelijken geest strijden. Het proces der geschiedenis zal vroeg of laat zijn medewerking, den arbeid naar zijn beginselen, afdwingen 1).

Besluit.

Daar wij midden in het proces der wereldrevolutie staan en alles in wording is, zal er altijd en telkens een nieuwe taak voor den A.A.B. opduiken. Het is van te voren aan te nemen, dat hij — vooral na acties waarin de vakvereenigingen falen — sterk zal groeien. Het grootste gevaar zal dan zijn, dat hij door de massa van goede strijders maar minder heldere hoofden in opportunistisch vaarwater geraakt. Maar kent hij dit gevaar, dan zal hij het zeker de baas worden. Zijn leidster zal zijn en blijven :

De volkomen bevrijding der arbeiders kan slechts het werk der arbeiders zelf zijn.

1) Zooals algemeen bekend is, heeft het derde congres der derde Internationale het opportunisme in de communistische partijen nog versterkt en de K.A.P.D. om haar revolutionaire taktiek uitgesloten. De Roode Vakvereenigings-Internationale weigert de bedrijfsorganisatie als uitsluitenden revolutionairen grondslag van den strijd. Zij is zoo mogelijk nog opportunistischer dan de derde Internationale aan wier leiband zij loopt.

Dit is voor de K. A. P. D. de oorzaak om, wil zij de revolutionaire politiek redden, een nieuwe Internationale van communistische Partijen, voor den A. A. B. een Internationale van op bedrijfsorganisaties steunende Bonden te vormen. Beide zal spoedig geschieden. (N. v. d. V.).